

DESPRÉS DE LA PLUJA

LA HISTÒRIA DE LA DANA A LA COMUNITAT VALENCIANA.

@elauladenoe

UNA VESPRADA D'OCTUBRE, JÚLIA I PAU ESTAVEN PREPARANT LES SEUES DISFRESSES PER A CELEBRAR EL DIA DE HALLOWEEN A L'ESCOLA, QUAN DE SOBTE VAN SENTIR UN SO TERRORÍFIC DES DE LA FINESTRA I VAN TRAURE EL CAP AL JARDÍ.

EREN UNS NÚVOLS ENORMES QUE VIATJAVEN JUNTS PEL CEL, CONEGUTS COM "ELS NÚVOLS TRISTOS" PERQUÈ QUAN S'AJUNTAVEN, PLOVIA MOLT, MOLT, MOLT. FEIA MOLTÍSSIM TEMPS QUE NO PLOVIA PERQUÈ EL CLIMA ESTAVA CANVIANT I PER AIXÒ, ELS NÚVOLS ESTAVEN TAN TRISTOS I NO RECORDAVEN QUAN ERA EL MOMENT DE PLORAR I QUAN ERA EL MOMENT DE BRILLAR AMB EL SOL.

JÚLIA I PAU ES VAN ESPANTAR TANT QUE VAN ENTRAR CORRENT A CASA AL COSTAT DE TULA, LA SEUA GOSSETA. I VAN ANAR RÀPIDAMENT A BUSCAR A LA SEUA IAIA I EXPLICAR-LI EL QUE ESTAVA PASSANT AL JARDÍ DE CASA.

VAN DEIXAR LES DISFRESSES XOPADES EN L'ENTRADA, POSAREN LA TELEVISIÓ I VAN ESCOLTAR LA TERRIBLE NOTÍCIA.

UNA DANA HAVIA SORPRÉS LA COMUNITAT VALENCIANA I AMB ELLA, MOLTS NÚVOLS TRISTOS VAN ARRIBAR ALS POBLES I COMENÇAREN A PLORAR, TANT QUE VAN DESBORDAR RIUS I BARRANCS, COBRINT DE FANG CAMINS, CARRETERES, JARDINS I CASES.

DE SOBTE, ES VA APAGAR LA TELEVISIÓ I QUEDAREN A FOSQUES. ANAREN CORRENT CAP A LA FINESTRA I VAN VEURE COM EL RIU QUE ENVOLTAVA EL SEU POBLE ESTAVA MÉS PLE QUE MAI I ARROSSEGAVA TOT EL QUE TROBAVA AL SEU PAS: EL COTXE DE MAMÀ, LES BICICLETES NOVES I ELS ARBRES DEL JARDÍ.

LA LLUM S'ANAVA I TORNAVA A CADA ESTONA I MOLT ESPANTATS MIRAVEN L'AIGUA MENTRE ABRAÇAVEN A LA SEUA FAMÍLIA, SENTINT UNA BARREJA D'EMOCIONS. TRISTESA D' HAVER PERDUT LES SEUES COSES. FELICITAT PER ESTAR JUNTS . POR PERQUÈ LA TEMPESTA NO PARAVA.

MENTRES EN LA TELEVISIÓ CONTINUAVEN LES NOTÍCIES SOBRE ALTRES POBLES, ALTRES CASES, ALTRES FAMÍLIES, ALTRES XIQUETS I XIQUETES QUE ES TROBAVEN EN PERILL PER LA FORTA TEMPESTA.

ELS POBLES ESTAVEN INUNDATS DE FANG. ELS COTXES NADAVEN I S'AMUNTEGAVEN AL COSTAT DELS ARBRES. LES CASES S'ESTAVEN OMLINT D'AIGUA. ALGUNS XIQUETS I XIQUETES BUSCAVEN DESESPERADAMENT A LES SEUES FAMÍLIES.

QUAN PER FI VA PARAR LA TEMPESTA, ES VAN QUEDAR ADORMITS I EN DESPERTAR, EL SOL BRILLAVA EN LA SEUA FINESTRA.

LA SEUA CASA NO TENIA AIGUA NI LLUM. TAMPOC PODIEN TELEFONAR.

ES VAN POSAR LES BOTES D'AIGUA, VAN AGAFAR L'ESMORZAR I VAN PREPARAR LA MOTXILLA DEL L'ESCOLA.

PERÒ EN EIXIR DE CASA, NO PODIEN CREURE EL QUE ESTAVEN VEIENT.
EL POBLE ESTAVA COMPLETAMENT PLE DE BASSALS I FANG, COTXES APILATS I ARBRES
ARRANCATS. EN EL FORN NO N'HI HAVIA PA NI DOLÇOS. EL MERCAT NO TENIA FRUITES NI
VERDURES. DE LES FONTS NO EIXIA AIGUA.

EN PASSAR PEL PARC, ON CADA MATÍ ES TROBAVEN AMB ELS SEUS AMICS I AMIGUES DE CLASSE, ESTAVA BUIT.

ELS GRONXADORS, LES ESCALES, EL TOBOGAN I EL ROCÒDROM, TOT ESTAVA COBERT DE BRANQUESG I FANG. JÚLIA I PAU, MOLT TRISTOS, VAN CONTINUAR EL SEU CAMÍ CAP A L'ESCOLA.

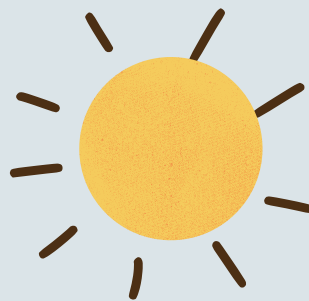

EN ARRIBAR, HI ESTAVEN ALGUNS AMICS I AMIGUES. TAMBÉ ESTAVEN TRISTOS PERQUÈ HAVIEN PERDUT LES SEUES COSES I SORPRESOS DE TOT EL QUE HAVIEN TROBAT PEL CAMÍ. COTXES AMUNTEGATS, BICICLETES TRENCADES I ARBRES ARRANCATS. LA FONT DEL POBLE HAVIA QUEDAT SOTERRADA BAIX UN RIU DE PEDRES I EL COL·LE ESTAVA TANCAT. TENIA TANT DE FANG QUE ERA IMPOSSIBLE ARRIBAR FINS A LA PORTA.

ALESHORES ES VAN ADONAR QUE FARIA FALTA MOLT DE TEMPS, MOLTA PACIÈNCIA, MOLTA AJUDA, GRANERES, PALES, POALS I RASCLETS. PERÒ N'HI HAVIA UNA MANERA DE SOLUCIONAR-HO.

TOTS JUNTS: XIQUETS, XIQUETES, PAPÀS, MAMÀS, IAIOS, IAIES, VEÏNS I VEÏNES DEL POBLE, D'ALTRES POBLES, D'ALTRES CIUTATS, D'ALTRES PAISOS.

VAN PASSAR ELS DIES I, A POC A POC, L'AIGUA VA COMENÇAR A REBAIXAR. LA GENT ES VA UNIR PER A AJUDAR A NETEJAR I ARREPLEGAR EL QUE HAVIA QUEDAT. I AIXÍ, VAN COMENÇAR A ADONAR-SE QUE, ENCARA QUE HAVIEN PERDUT ALGUNES COSES, TOTS JUNTS PODIEN AJUDAR PERQUÈ EL SEU POBLE TORNARA A SOMRIURE. CADA DIA, FEIEN XICOTETES COSES PER A AJUDAR ALS QUI HO HAVIEN PERDUT TOT. AJUDAVEN A NETEJAR, FEIEN DIBUIXOS PER A ALEGRAR ALS QUI ESTAVEN TRISTOS, COMPARTIEN ELS SEUS JOGUETS I LA SEUA ROBA... I, SOBRETOT, DONAR ABRAÇADES QUE RECONFORTAVEN EL COR.

UN DIA, QUAN ELS NÚVOLS TRISTOS JA SE N'HAVIEN ANAT, EL CEL ES VA TORNAR MÉS BLAU I L'ARC DE SANT MARTÍ ES VA ACOSTAR.

ELS XIQUETS I XIQUETES EL MIRAVEN I PENSAVEN EN TOT EL QUE HAVIEN PASSAT. SENTIEN UNA MIQUETA DE TRISTESA I TAMBÉ UNA MIQUETA D'ESPERANÇA.

AQUEST ARC DE SANT MARTÍ ELS RECORDAVA QUE, ENCARA QUE DE VEGADES OCORREN COSES TRISTES, JUNTS PODEM TIRAR AVANT.

AIXÍ, CADA VEGADA QUE VEIEN UN ARC DE SANT MARTÍ EN EL CEL, RECORDAVEN AMB MOLT D'AFECTE ALLÒ QUE JA NO TENIEN I EL QUE JUNTS HAVIEN CONSTRUÏT DE NOU PERQUÈ EL SEU POBLE TORNARA A SER UN LLOC FELIÇ I PLE D'ESPERANÇA. PERÒ SOBRETOT ALLÒ QUE HAVIEN APRÉS, QUE FINALMENT **EL POBLE VA SALVAR AL POBLE.**